

Krieltje's kipje wilde echt vliegen

10-07-2026

Kipje stond boven op de compostbak. Haar borst vooruit, haar vleugels wijd en haar snavel een beetje omhoog. Onder haar stonden Krieltje, Kerrie de hond en de poezen Noa, Francis en Camilia naar haar te kijken. (Ach ja... Noa, de tuinpoes, kennen jullie ondertussen wel. Kerrie de hond ook. Maar de twee andere poezen hadden we nog niet voorgesteld: Francis is de rood-witte poes en Camilia de zwart-witte poes.) “Niet doen,” zei Noa rustig. “Jawel,” zei Kipje. “Vandaag ga ik vliegen.” Ze boog door haar pootjes, wiebelde met haar staartveren en sprong. Drie tellen lang leek het heel wat. Eén. Twee. Floep. Daar lag Kipje in een hoopje stro naast de compostbak. “Ik vloog bijna,” zei ze snel. “Je viel heel netjes,” zei Camilia de zwart-witte poes voorzichtig. Kipje zuchtte diep. “Jullie snappen het niet. Ik ben een vogel. Vogels horen te vliegen.” Krieltje ging naast haar zitten. “Niet alle vogels vliegen even goed,” zei ze. “Kippen kunnen wel fladderen, maar niet zoals zwaluwen of meeuwen.” “Dat is dus precies het probleem,” zei Kipje. “Ik wil

ook eens hoog. Echt hoog. Boven de bomen. Boven de volkstuin. Dan kan ik eindelijk zien waar iedereen het altijd over heeft.” Krieltje dacht na. Ze keek naar de lucht, naar de appelboom en toen naar Kipje. Ineens kreeg ze een idee. “Ik ken iemand die aan paragliden doet,” zei ze. Kipje knipperde met haar ogen. “Aan wat?” “Paragliden,” zei Krieltje. “Dan hang je veilig in een soort groot doek aan de lucht. Niet zelf vliegen, maar wel zweven.” Kipje werd helemaal stil. Dat gebeurde bijna nooit. “Zweven?” fluisterde ze. “Boven de grond?” “Ja,” zei Krieltje. “Maar alleen als het veilig kan. Met iemand die het goed kan. En jij gaat natuurlijk niet zomaar los. Je krijgt een zacht tuigje dat stevig vastzit.” “Een vlieg-tuigje,” zei Kipje plechtig. “Precies,” zei Krieltje. “Een vlieg-tuigje.” Een paar dagen later was het zover. Krieltje had alles goed geregeld. De paraglider heette Mat en hij was rustig, vriendelijk en keek net zo serieus naar veiligheid als Krieltje naar een scheef plankje. Kipje kreeg een zacht tuigje dat stevig aan Mat vastzat. “Zit je goed?” vroeg

Krieltje's kipje wilde echt vliegen

10-07-2026

Krieltje. “Ik zit koninklijk,” zei Kipje. Kerrie zat naast Krieltje en keek alsof hij ook best in een tuigje wilde, maar daar was iedereen het meteen niet mee eens. “Jij blijft met vier poten op de grond,” zei Noa. Kerrie zuchtte en legde zijn kop op zijn poten. Toen het grote doek zich vulde met wind, werd Kipje heel stil. Het doek bolde op als een reuzenbloem in de lucht. Mat liep een paar stappen, Kipje wiebelde zachtjes mee, en toen... kwamen ze los van de grond. “Oooooooh,” zei Kipje. Eerst heel zacht. Daarna harder. “OOOOOOOH!” Krieltje zwaaide met beide armen. Kerrie blafte één vrolijke blaf. Noa, Francis en Camilia zaten naast elkaar en keken omhoog. Zelfs Noa moest toegeven dat het er prachtig uitzag. Boven de volkstuin zag Kipje alles. Het groene huisje van Krieltje. De rode deur. De appelboom. De sloot die blonk als een lint. De bloemenvelden. De kleine paadjes. De compostbak waar ze zo vaak vanaf was gesprongen. Die leek ineens helemaal niet hoog meer. “Ik zie alles!” riep Kipje. “Ik zie de tuin! Ik zie Kerrie! Ik zie Noa! Ik zie... wacht eens... ik zie iemand in mijn zandbad!” Beneden keek een mus geschrokken op en deed alsof hij nergens van wist. Toen ze weer veilig op de grond stonden, bleef Kipje nog even in haar tuigje zitten. Haar veren stonden alle kanten op en haar ogen glommen. “En?” vroeg Krieltje. Kipje stapte waardig uit. Ze schudde één poot, toen de andere, en keek naar alle dieren die om haar heen stonden. “Ik heb gevlogen,” zei ze. “Niet gefladderd. Niet gevallen. Gevlogen.” “Gezweefd,” zei Noa. Kipje keek

haar streng aan. “Gevlogen,” herhaalde ze. Die avond zat Kipje boven op de compostbak. Niet om te springen, maar om te vertellen. Ze vertelde over wolken die van dichtbij op zachte bloemkool leken. Over de sloot die glinsterde. Over de tuin die van boven op een lappendeken leek. Over Kerrie die zo klein was als een kruimel en toch nog vrolijk kwispelde. De muizen luisterden met open mond. De slakken kwamen langzaam dichterbij. Zelfs de veenmol stak zijn kop uit de aarde. “Dus,” zei Kipje trots, “als iemand ooit vraagt of kippen kunnen vliegen, dan zeg je: sommige kippen hebben gewoon een beetje hulp van de wind nodig.” Krieltje glimlachte. “En een goed vlieg-tuigje,” zei ze. Kipje knikte ernstig. “En een goed vlieg-tuigje.”

Pagina 2/2

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*